

Fägne-skrift, då
... herr Simon
Solinius,
wälförordnat Gudz
ordz tienare ut...

Spensenius, Albertus Erici

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1708
Solinus o. Härpman

National Library
of Sweden

Lagne = Skrift /

Då

Den

Wördige och Wällärde Herren /

**Herz SIMON
SOLINIUS,**

Wälförordnat GNDz Grdz Tienare uti
Birckala

BRUDSUMMEN /

Samt

Den

Ehreborne och mycket Dygderiske Jungfrun /

Jungf. MARIA

W N W W W N W

BRUDEN /

Ette wälbeleswat Ehta = Förbund

Uti Förnäme och Hederwårde Personers Närwaro fullbordade
på Keuru Präste Gård den 16 Augusti

Ahr 1708.

Ar man rätt Himlens Lopp nu thenna tid be-
finner

Så och Planeters Häbr/ man lättlig tä be-
finner/

At store Stierne-PRINTZ then Stråle-präländ
Sool

Med Jungfrun hafwer trätt/ i en klar Brude-
Stool.

Om Phæbns täcktes hoos mig wärcka och föröka
Behaglig Werse-Konst/ så skul iag gärna söka

Ehet lämpa med mancer in på wårt Hionelag/

Som Zjrligt prälar med sin Brude-Strud i Dag.

Uth wär Herz Brudgum har thes Tilnamn Soolen gifwit/

En sijn man han och sig med Soolen så förläfwat/

At han med Henne will til Jungfru-Cammarn gåå

Med tanckar/ at han ther en Waka kunde fåå.

Sij/ sij ther går uth en och will Ehr kärligt möta/

Hon will omfamna Ehr med sina Händer blöta/

Hon mysar på sin Munn/ Hon lærer wähl förstå

At brännand Astar-Eld Ehet hierta qwälja må.

Men iag lär gifa rätt/ Hon skal ej eller wara

Lättlöds i samma Soot/ som plår sin fljst ej spara

At sachtlig swiga sig in uti alles Bröst:

Herz Brudgum i Ehet qwaal nu fatter Roo och Tröst.

En hon wil (tänck man på) sig öfwer Ehr warkunna/

Och Ehr skidn Medicin moot Eder Soot förinna/

At I Ehr nöija kan af Hennes Dygde-Art

Så länge Ljif och Blod I Begge hafwen qwart.

Ach lycklig ären I som kunnat nu bekomma

Så när in på en Höst/ en sådan sager Blomma/

Hwars Dygde Roosors giantz städz står i fullan floor/

Fast nu på denne tid mehr Marcten söga groor.

Jör mörcka Nätters längd ej mehr I må Ehr grufwa/

En I nu fångat ha'en en så behaglig Dufwa/

Som med sin swaka Art kan wäl all ledsamheet

Fördrijswa: hwad må tä Ehr göra mehr förtreet?

Hon fågnas och utaf Ehr Dygdz och Lårdoms Stråtar/

Fast uti Ehtastånd inskänckes Särge-skålar:

Så weet hon doch likwäl at them Ehr fromheet kan

Förkufwa/ näst GUDz hielp/ som suurt gör sött försann.

Bort Asmodeus hän/ tu har ej här at gödra/

Tu will doch Enigheet bland Ehta-Fälek förstöra:

Bort Momi Bröder hän I ha'en ej tadla på

Hwad GUD hoopfogat har thet måst doch stadigt stå.

Rättfärdigheetens Sool/ Ehr alltid Nädigt hagne

Och med sitt glädie Ljus Ehr Hiertan ljustigt fågne/

At I må städz hwar an/ med Kärleek/ Sämia/ Troo/

Bemöta/ tils I fåån bland GUDz Utwalda boo.

M. ALBERT. SPENSENIUS.

När man som nogast sig GUD; Wägar föreställer/
 Straxt man af häpenheet sin många anslag fäller/
 Då måst man vara still/ uti förundran stå/
 Och see hur' HErrans Doom i flux kan för sig gå.
 Den som sig öfwa will i Booklig Konster rara
 Han får i Ungdom sin/ eij tijd och möda spara/
 Men tråla måste han tå andre hwijsla fåå/
 Om han will skära op/ måst han tå tidigt såå.
 Men märck GUD; Doom och Sluut/ emedan han så wanctar/
 Och om en beta Bröd eij kan sig göra tanctar/
 Weet eij af något huus/ ther han kund krypa in/
 Då han sin ålders tijd mänd hafwa uti sinn.
 Doch iagar HErrn så/ tå han om Bröd måst qwijda.
 Så män hans Åker groo/ stidnt han måst Wognan bjuda/
 Då han måst huuswil gåå och wancka i oroo/
 Så bygges af en an' thet huus han skall beboo.
 Rätt som en Sarkost tå han tort af wädret drijswes!
 Eij weet self af then hambn hwar i han kunde triswas/
 Doch när han länge så här gärsat med förlust/
 Får han en säker hambn/ och wårslar pust i lust.
 Så är det och med then som all sin tijd Studerat
 Då han med oroo stoor sin Wetskap haar förmehrat.
 Och klått mång olyckz wäg/ och uti tanctar sin/
 Har pårsat Matt och Dag moot mången storm och winn.
 Så frjider omsir fram GUD; Helga Doom och wilja
 Ut han den som haar ondt här utståt/ will årbstilia/
 Och göra den förnögd/ den skäncka frögd och lust/
 Som han har noga fört bepröfwat uti pust.
 Hoo eij will sättja troo til thet iag här tils fattadt/
 Han må nu skåda på wårt Brudepaar Högtskattadt:
 Män eij på Brudgum wår/ som heter Her SOLIN,
 Kan sannas HErrans Dom och underlig förshyn.
 Ty mången är bekand hans Ungdoms tid och tancka/
 Ut sig ubr Böcker mång en grundlig Lärdom sancka/
 Då ingen hade tänckt GUD; Doom i denne saak/
 Ut han en Lawast Widd/ Kul sehn så sig til Maak.
 Ty bödr of HErrans Doom af allo hierta wårda/
 Och eij med omsärg swår/ bekymbra of och mörda/
 Den samma HErrn som wår Brudgum gifwit Bröd/
 Han swijar hwar och en/ i thenna Wårlden snödd.
 Nu wil iag til ett sluut en trogen önskan ställa/
 För detta Stone-Lag/ O! at den måtte gälla/
 Så at the bindas må med frjyd och Kärleekz Band/
 Ut första Kärleekz Dag den sidsta räcker hand.
 Men när the bindas så uti sitt Stånd thet rena/
 Hwar i tin Wijsheet them/ har welat nu förena/
 Består them Barnen mång/ the lijf som Plantor små
 I bredd til theras Frögd/ kring Bordet måge stå.
 Men när the utaf åhr och ålder bli'wa tryckte
 Och utaf Döden sidst från Lijfwet hädan ryckte/
 Så lätt Dem somna in i Jesu Diupa Säär/
 Då wårslas Sorge-dag/ i Ewiget Jubel-Åhr.

GABRIEL HERPMAN.

Formicæ socia est Formica, Cicada Cicadæ,
Accipitri nilus: Sic homini alter homo.
Aurea res amor est, binos qui jungit amantes
Et tamen est omni, crux in amore dolens.
Nocte dieque furor, miseros exercet amantes,
Gaudia rara illis cura dolorque frequens.

A nobis igitur procul excutiamus amorem
Tam mala quandoquidem plurima gignit amor.
Non id consilii est, tamen est & semper amandum,
Esset ubi hic mundus, si nihil esset amor?
Casta DEUS mens est, celebrari pectore casto
Expetit, hinc casti jura ligata tori
Adprobat, & turpes hostiliter odit amores
Cælibe nec vita nos onerari cupit.
Ipse Duos primum lecto sociavit in uno
Et licito unanimes jussit amore frui.
Ecce duos Christus Sancto conjunxit amore
Auspicio Thalamum sanxit & ipse tuo.
Hoc reputans SPONSUS cum CASTO CONJUGE firmat
Quæ sunt grata DEO fœdera sancta tori,
Hac igitur Sociâ Tu Sponse fruire perenni
Semper eant votis vela secunda Tuis
Et lætare simul Tu Virgo Sponsa pudica
Quæ quoniam claro, jamque potire Viro.
Vivite felices, & gaudia carpite quævis,
Carpere quæ Jova non prohibente licet.
Nulla lues odii mutuum perturbet amorem
Vestrum, nec violet garrula lingua pium.
Vobis longævus vitam producat in annos
OMNIPOTENS, Vobis prospera quæque fluant.

*Hoc voto prosequitur Dn. Sponsam
& Sororem suam Dilectissimam.*

JOHAN: HERPMAN.

